

Kim Phong Ngọc Lộ

Contents

Kim Phong Ngọc Lộ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5

Kim Phong Ngọc Lộ

Giới thiệu

Editor: Den ShìThể loại: Cổ đại ABO, mỹ mạo nói lắp Vương gia Alpha × ngọt ngào ngoan ngoãn thế gia thiếu gia Om

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-phong-ngoc-lo>

1. Chương 1

Trước khi vào truyện mình nói sơ qua vài khái niệm cho mọi người biết nha.

Tiết giả = Alpha

Khào tử = Omega

Triều kỳ = Kỳ phát tình

Trước mắt vậy thôi có gì bổ sung sau nhe

Xuân hoa tháng ba, chính là thời tiết tốt nhất trong năm, Ngụy vương Lý Vân Tễ phụng chiếu vào kinh.

Nói đến vị Ngụy vương này, cha là anh em cùng mẹ với tiên đế, năm đó Hoàng thái hậu từng năn nỉ tiên đế cắt bốn quận quanh Hoài Thủy cho lão Ngụy vương, bởi vậy Ngụy vương liền đời đời sở hữu vùng bảo địa giàu có bậc nhất phương nam. Sau khi lão Ngụy vương quy thiên, Ngụy vương hiện thời chính là đường huynh đệ (em họ) của đương kim Thánh thượng, tình cảm quân thần lại càng sâu sắc hơn so với các phiên vương khác, ngày lễ ngày tết gia thưởng lễ trọng chưa bao giờ quên Ngụy vương hần. Bây giờ Ngụy vương phụng chỉ vào cung, mọi người theo bản năng đều nghĩ vị Ngụy vương này nhất định đã hơn năm mươi tuổi, bụng phải phệ, bộ dạng hưởng thụ quá mức.

Ngày hôm đó Lý Vân Tễ mới vừa diện thánh xong, bước ra khỏi Thừa Càn cung. Tiểu thái giám canh cửa lặng lẽ nhìn theo, hãy nhìn tấm lưng cao to kia, ngọc quan áo măng bào, nghiêm nhiên là một vị nam tử trẻ tuổi khí vũ hiên ngang khí chất bất phàm, so với mấy lời đồn “Mãn não phì tràng”, “Tâm khoan thể bàn”* quả thực là một trời một vực.

* Ruột dồn lên não, lòng thoải mái thân thể béo mập.

Tiểu cung nhân không khỏi lẩm miệng hỏi han, liền rước lấy sự cười nhạo của các thái giám hầu hạ đã lâu, nói, “Ngụy vương diện hạ chính là đệ đệ nhỏ tuổi nhất của đương kim Thánh thượng, thường gọi là Thập Cửu Gia, lúc vào cung năm Ninh Vô thứ tư còn được Thái hậu ôm trên gối. Năm nay Ngụy vương mới hai tám, so với Thái tử diện hạ chỉ hơn hai tuổi, trong mắt thánh thượng như đệ như con.”

Thì ra vị Ngụy vương này tuy bồi phận lớn nhưng tuổi ngược lại vẫn tính là trẻ. Năm đó Vương gia cha hẳn cũng khá lớn tuổi trong số các hoàng tử, tuy là thúc cháu với đương kim Thánh thượng nhưng lại thân như huynh đệ, vì vậy thiên tử đối với Ngụy vương bây giờ cũng là yêu ai yêu cả đường đi. Còn nữa, Lý Vân Tế thân là thần tử, nhưng trong số các vị vương gia có thể nói là tài năng xuất chúng, lúc niên thiếu đã từng lĩnh binh hạ địch, bảo vệ biên giới, là nhất phẩm công tước có công trạng thực sự, không phải người thường có khả năng so được.

Chỉ có điều...

Bên trong Ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, xuân ý dạt dào, liền thấy vị Ngụy vương trẻ tuổi kia chấp tay chậm rãi đi tới. Con cháu hoàng thất Lý thị phần lớn trưởng thành đều cương nghị tuấn lãng, Ngụy vương thừa kế đôi mày kiếm mắt sao của Lý thị, đường nét dung mạo lại có vẻ thanh tú sâu sắc lạ kỳ. Đoán là vì bồi phận lớn nên tính tình Lý Vân Tế có chút thành thực nội liêm không phù hợp với lứa tuổi, Thánh thượng còn từng nói về Thập Cửu Gia “Văn tĩnh trầm liêm, kham đắc đại dụng.*” Nhưng mà bốn chữ đầu chỉ là nói dễ nghe mà thôi.

* Điền đạm ít nói, chịu được trọng dụng.

Nói đúng ra cũng không phải tự Lý Vân Tế muốn mình văn tĩnh, sự thật là bởi vì hắn không thể không văn tĩnh. Đây là do, Ngụy vương tuổi trẻ tài cao của chúng ta có một chứng bệnh ít người biết tới —

Lúc này thái giám tổng quản lại gần, vái chào Ngụy vương nói, “Vương gia, Hiền phi nương nương đang đợi ở Bách Hoa đình, nô tài phụng lệnh Kim thượng, xin dẫn đường cho Vương gia.”

“Ừm.” Lý Vân Tế chỉ gật đầu một cái.

Sắc mặt tổng quản vẫn như cũ, khom lưng nói, “Mời Vương gia.”

Dọc theo đường đi, Vương gia không nói một chữ nửa câu nào, có thể ví như im lặng là vàng, thái giám tổng quản cũng vô cùng thức thời, không hàn huyên dư thừa, cũng chẳng hề chuyện phiếm thấy sang bắt quàng làm họ.

Thì ra các lão nhân bên trong nội cung này cũng biết, Ngụy vương Lý Vân Tế từ nhỏ đã có tật cà lăm. Lúc đó mọi người đều chỉ cho là con nít nói chuyện không lưu loát, ai ngờ mãi cho tới khi Thập Cửu Gia tròn năm tuổi, cháu gái một khoa môi múa mép, miệng phun hàng loạt, chỉ có tiểu Thập Cửu là nói chuyện áp a áp ứng.

Sau khi biết tin lão Vương phi thiếu chút nữa đã ngắt đi, nàng gần năm mươi tuổi mới sinh được một người con trai, đương nhiên yêu thương đến tận xương tủy, vì thế liền tìm kiếm danh y khắp thiên hạ, nào ngờ trị liệu nửa năm một năm mà bệnh tình vẫn không có nửa phần chuyển biến tốt đẹp. Lão Vương phi lấy nước mắt rửa mặt cả ngày, ôm Thập Cửu Gia than thở “Đứa con số khổ”, Thập Cửu Gia còn an ủi ngược lại mẹ ruột, nhưng mà nặn nửa ngày vẫn lấp bắp nói, “Mẫu, mẫu, mẫu thân đừng, đừng...”

Lời còn chưa dứt, lão Vương phi đã “A” một tiếng, càng khóc thê thảm hơn.

Từ đó Lý Vân Tế liền biết, chính mình bớt nói vẫn tốt hơn. Lâu dần liền dưỡng thành tính tình trầm tĩnh, tính cách ông cụ non.

Ngoại trừ khuyết điểm này ra thì trên người Ngụy vương vẫn còn thiếu sót chỗ khác. Cứ nhìn hắn bước đi chậm chậm, dù chưa từng cố gắng che giấu, người khác vẫn có thể từ từ nhận ra chân trái vị Ngụy vương này không thuận tiện lắm — này đã là vết thương cũ rất nhiều năm về trước. Năm đó Lý Vân Tế phụng mệnh lĩnh binh chinh phạt bộ lạc du mục, trong lúc chiến đấu bị chém trúng chân trái, tuy rằng đi đứng vẫn được những còng để lại chút di chứng, mặc dù việc đi lại không đáng lo nhưng khó có thể linh hoạt như người bình thường.

Cũng vì vậy cho nên Ngụy vương Lý Vân Tề tướng mạo đường hoàng có quyền có thế lại thân với thiên tử, thế nhưng đến nay vẫn chưa cưới được vợ. Hẳn thừa kế vương vị mười mấy năm, vị trí Vương phi vẫn luôn để trống.

Đây cũng không phải không có đạo lý. Lý Vân Tề thân là tiết giả, lại là Vương tước nhất đẳng, từ thân phận mà nói phải chọn một khảo tử từ gia tộc thế gia. Nhưng mà số lượng khảo tử hiện giờ cực kỳ nhỏ, huống chi còn phải để ý thân phận, bởi vậy không chỉ Lý Vân Tề, trước mắt trong số vương công quý tộc, tiết giả cưới vợ đều rất muộn, có không ít người đã qua tuổi nhi lập* mà vẫn chưa đón dâu. Mà thôi nhìn tình hình bản thân Ngụy vương, đúng là khó càng thêm khó, dù sao nhìn chung trong kinh thành con cháu quý tộc tuổi trẻ tài cao không phải ít, khảo tử xuất thân từ thế gia lại quý giá cực kì, chưa kể nữ nhi còn phải gả tới nơi phương xa của hần, so sánh giữa Ngụy vương và những người khác, vừa nói lấp, lại vừa què chân, ai cam lòng gả ái nữ yêu dấu của mình cho hần chứ.

* – nhi lập: tuổi 30

Vừa khéo, Ngụy vương này cũng khá biết mình, nhiều năm qua vẫn luôn khéo léo từ chối hảo ý làm mai của đương kim Thánh thượng dành cho hần. Nhưng mà hần thật sự không ngờ rằng, lần này phụng chiếu vào kinh lại là một hồi “Hồng Môn Yến” thiên tử bố trí cho mình.

Nhớ lại mới rồi trong Thừa Càn cung, Kim thượng nói, “Hiền phi có chọn ra mấy vị nữ sĩ thế gia giúp người, người mau đến gặp mặt đi, cho dù là vừa ý người nào hoàng huynh cũng làm chủ cho người.”

Tuy nói thế gia luyện tiết khảo tử, thế nhưng nữ nhi đến tuổi trong nhà lại không ít, trăm năm qua cũng có rất nhiều tiết giả không tìm được lương xứng, tình nguyện thú nữ nhi thế gia. Lý Vân Tề dù thân có khiếm khuyết, nhưng người nguyện ý làm Ngụy Vương phi chỉ cần tìm tỉ mỉ một chút thì vẫn có.

Ý tốt của Kim thượng, Lý Vân Tề là người trong cuộc không có đường từ chối, chẳng thể làm gì khác hơn là kiên trì tới cùng, đến nội cung “kết thân” vậy.

Nếu đã muốn chọn đối tượng cho Ngụy vương, Ngự hoa viên hôm nay đương nhiên náo nhiệt hơn ngày thường nhiều lắm.

Lý Vân Tề đi đến nơi liền nhìn thấy các thiếu nữ đang túm năm tụm ba trong vườn. Hiền phi dùng danh nghĩa ngắm hoa, cho mời rất nhiều nữ sĩ vào cung, trong đó chỉ có vài người biết được mục đích hôm nay, còn lại cùng lắm chỉ là ngắm thêm hoa mà thôi.

Thái giám tổng quản dẫn người đền gần Bách Hoa đình, nói, “Nô tài qua đó xin chỉ thị của Hiền phi nương nương, thỉnh Vương gia chờ một chút.”

Ngụy vương đứng trong vườn, mấy thiếu nữ thấy người sống, mỗi người đều lấy phiến quạt che mặt mình lại, xì xào bàn tán, thậm chí suy đoán xem vị nam tử cực kỳ dễ nhìn này rốt cuộc là người phương nào, vì sao chưa từng nghe nói tới.

Thời niên thiếu gương mặt Lý Vân Tề tựa hài nữ, tuổi tác càng lớn, ngũ quan không hề trở nên thô ráp mà trái lại càng thêm phần khí khái nam nhân, quả thực tuần mỹ tuyệt luân.

“Dáng dấp kia, đặt trong kinh thành người đẹp vô số, cũng phải là số một số hai.” Lý Vân Tề dù sao cũng là võ nhân, nhãn lực rất tốt, có vài cô nương nghị luận hơi lớn tiếng, hần liền nghe thấy rõ ràng.

Lý Vân Tề niên thiếu đã hành quân, không có kinh nghiệm phong hoa tuyết nguyệt gì, ở trong quân chỉ nói tới trí mưu vũ lực, dù sao đao kiếm cũng không có mắt, lớn lên đẹp như hoa cũng vô dụng, cho dù trong quá khứ hần từng nghe người khác khen hần lớn lên dễ nhìn, nhưng cũng chỉ là vài câu khách sáo, vì vậy hôm nay vẫn là lần đầu tiên Ngụy vương nghe thấy người khác nghị luận về tướng mạo của mình.

Bị đông đảo các thiếu nữ cùng khen, trong lòng Ngụy vương không phải tư vị lâng lâng gì, trái lại chỉ cảm thấy oanh oanh yến yến kia khiến đầu hần phát đau. Từ nhỏ hần đã “văn tĩnh” quen rồi, liền chỉ thích yên tĩnh, ghét nhất chính là náo nhiệt.

Trước mắt một mảng trăm hoa đua sắc, hoa cả mắt, đang lúc Ngụy vương chỉ hận không thể kháng chỉ quay lưng bỏ về, một tiếng kêu trong trẻo đột nhiên vọng đến bên tai.

So với âm thanh, kỳ thực thứ trước hết Lý Vân Tế cảm nhận được lại là một mùi hương thoang thoang bay tới từ trong vườn.

Mùi thơm kia bất đồng với hương hoa và hương phấn son tràn ngập Ngự hoa viên, là một loại khác, mùi thơm vừa nhẹ vừa nhạt.

Lý Vân Tế theo tiếng nhìn sang, liền thấy một thiếu niên cách đó không xa. Thiếu niên kia thoạt nhìn mười bốn, mười lăm tuổi, xinh xắn lanh lợi, dáng dấp lớn lên mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, mặt ngọc toát lên vẻ trẻ con, chợt nhìn lại, thật giống như Tấn tài đồng tử bên người Bồ Tát. Y mặc áo màu lục, khoác áo lụa mỏng, đầu cài ngân trâm, vừa nhìn là biết xuất thân con cháu thế gia nhà cao cửa rộng. Chỉ thấy vài thiếu nữ vây quanh y, không hề chú ý nam nữ đại kỵ, lại nhìn vóc người y lần nữa, không khó suy đoán thiếu niên này là một khảo tử.

Tiếng kêu mới rồi là từ một nữ tử váy hồng phát ra, chỉ thấy một chiếc khăn tay nhẹ nhàng bay xuống trên mặt hồ gần bờ.

Không chờ cung nhân lại đây, thiếu niên lanh lợi kia đã tìm tới một nhánh cây, duỗi dài tay muốn câu chiếc khăn về cho cô nương nọ.

Nữ tử váy hồng nói, “Viên Nhi, người cẩn thận một chút, nếu không chúng ta gọi thị vệ đến thôi.”

“Không sao đâu, Tần tỷ tỷ, lập tức được ngay —” thiếu niên trừng mắt nhìn. Hôm nay gió lớn, hồ hoa sen trong cung sâu cực kỳ, tiểu tử này không biết là gan lớn hay vẫn là quá nghịch ngợm, cũng không sợ rơi vào trong hồ.

Thiếu niên duỗi dài cánh tay, chọc cành cây mấy lần, lúc này gió to đột nhiên quét qua, mắt thấy chiếc khăn tay kia sắp bay đi, thiếu niên hét một tiếng, thân thể không khỏi chúi về phía trước, đoàn người nhìn thấy liền kêu lên sợ hãi. Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, có một cánh tay sắt vòng qua eo thiếu niên, kéo tiểu tử thiếu chút nữa ngã vào hồ trở về.

Thiếu niên chỉ nghĩ thấy một mùi thơm lạ lùng, lúc giương mắt nhìn, nam nhân đã lui lại một bước từ bên cạnh y.

Ngụy vương đỡ được người xong liền buông tay ra — không chỉ nam nữ có đại kỵ, tiết khảo cũng có trở ngại rất lớn. Cùng lúc đó, hộ vệ phía sau Vương gia đã mang tấm lụa kia tới, dâng vào tay Vương gia. Lý Vân Tế đưa chiếc khăn ra giao lại cho thiếu niên. Lúc tiếp nhận khăn thiếu niên liền chớp chớp mắt, nhếch miệng vui vẻ nói, “Cảm tạ thúc thúc!”

Dáng dấp kia linh động đáng yêu, nếu không có chữ “thúc thúc” này thì cũng coi như thập toàn thập mỹ.

Ngụy vương không biết tại sao, trong lòng vô cớ rụt một phát, trên mặt muốn cười mà không cười nổi, trái lại còn hiện ra thần sắc quái lạ, chỉ “Ừ” một tiếng, không chờ bọn họ hỏi thăm họ tên đã xoay người rời đi.

Thiếu niên nhìn theo bóng lưng vội vã kia, mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không đặt trong lòng, quay đầu đem tấm lụa trả về cho chủ cũ, “Tần tỷ tỷ, đây.”

“Cảm tạ Viên Nhi.” Tần tiểu thư nhận lấy khăn tay, hai mắt cũng không kìm được nhìn chằm chằm nam nhân phía xa, khẽ lẩm bẩm nói, “Ngụy vương này, da mặt thật mỏng...” Đây chỉ là da mỏng, còn có chút vô lễ, không nói một lời đã vội vã bỏ đi.

“Thì ra, hắc chính là Ngụy vương?” Thiếu niên kinh ngạc nói, “Ta còn tưởng rằng, Ngụy vương già đến mức có thể làm gia gia ta.”

Tần tiểu thư “phì phì” nở nụ cười, thiếu niên không biết cũng không kỳ lạ, hôm nay nàng vào cung vì chuyện gì, trong lòng sáng như gương. Mặc dù trước đó đã biết tuổi tác Ngụy vương không lớn lắm, nào ngờ lại còn là thanh niên tuấn kiệt như vậy.

Thiếu niên nhìn theo người kia, lâu bầu nói, “Vừa rồi mới kêu thúc thúc, coi như tiện nghi cho hắc.”

Ai ngờ Ngụy vương lại đột ngột khó giải thích được liếc mắt qua nơi này một cái. Thiếu niên vội vàng im miệng, chọc cho nhóm cung nữ cười khanh khách không ngừng. Tần tiểu thư đẩy y một cái, sẵn giọng, “Được rồi, đừng đoán mò nữa, người đi ra lâu như vậy rồi lát nữa Trắc phi của Thái tử sẽ tìm người đó.”

Trắc phi hiện nay của Thái tử là trưởng nữ của Trần Bình hầu Từ Trường Phong, như vậy, thiếu niên này hẳn nhiên chính là bảo bối quý giá tiếng tăm lừng lẫy của Từ gia — Từ Bảo Chương.

××××××××

Lúc này, Viên Nhi mười bốn tuổi, Vương gia hai mươi tám.

2. Chương 2

Ngày hôm đó, Hiền phi bố trí hội ngắm hoa ở Bách Hoa đình, cho mời rất nhiều nữ sĩ vào cung. Bây giờ hậu cung không quá đông đúc, không nói tới Hậu vị, trong Tứ phi vẫn còn hai chỗ trống, số khác cũng chỉ có một vài Tu dung Tiệp dư. Hiền phi nương nường lớn hơn Kim thượng vài tuổi, thời điểm Kim thượng còn là Thái tử đã hầu hạ một bên, tuy không nói ra nhưng vẫn là người được Kim thượng tín nhiệm kính trọng. Từ lúc Tạ phi bị chém vì thực tội, hậu cung liền do Hiền phi trông coi cho đến nay, đã được mười mấy năm.

Nhìn xem trong Bách Hoa đình, một phụ nhân mặc cung trang ung dung ngồi xuống. Hiền phi làm người hòa nhã không giỏi tranh đấu, từ sau khi chưởng quản hậu cung đến giờ vẫn khiêm tốn đơn giản, mặc dù tuổi tác không nhỏ, giữa hai lông mày lại có một vẻ thông dong điền đạm mà người khác không có. Nàng vừa nhìn thấy Lý Vân Tề, không chờ hần mở miệng vấn an đã hô, “Ngụy vương miến lễ.”

Khi còn bé Lý Vân Tề từng theo cha vào cung, thời điểm Thái hậu ôm hần trên gối, Hiền phi còn ở bên cạnh cầm nút đồ hần. Nương nường nhìn Ngụy vương, trong đầu không khỏi hiện lên vô số chuyện cũ nhiều năm trước, lại càng thêm từ ái nói, “Nhiều năm không gặp, Ngụy vương thật là càng thêm xuất sắc.”

Lý Vân Tề cũng có ấn tượng với Hiền phi, gương mặt trước sau như một không khỏi thả lỏng một chút, hiem thấy mở miệng, “Nương, nương nương... quá khen.” Chỉ nghe hần xưng liền ba tiếng “nương”, Hiền phi cũng là một trong số ít những người trong cung biết về tật cả lăm của Vương gia, không những không hề bất giác buồn cười mà trái lại càng đau lòng hần hơn, vội ban cho hần ngồi.

Thức tẩu nhiều năm không gặp, không thể thiếu tán gẫu thêm vài câu. Vì cha mẹ Vương gia đều đã qua đời, Hiền phi chỉ hỏi thăm thân thể hần có an ổn không, ở kinh thành ăn uống ra sao, theo thông lệ ban thưởng vài thứ xuống. Cuộc đối thoại này phần nhiều là nương nường nói, Ngụy vương gật đầu ứng một tiếng “Ừm”, nhiều nhất cũng chỉ nói một câu “Tạ nương nương.”

“Hoàng thượng huynh đệ đông đảo, nhưng nói ra trong lòng lo nghĩ nhất chính là người. Hôm qua Hoàng thượng vẫn còn nhắc, bây giờ một mình người hồi kinh, ra kinh có thể trở thành một đôi người.” Còn chưa kể trong số các vị vương gia, Kim thượng có giao tình tốt nhất với lão Ngụy vương, Lý Vân Tề không chỉ trời sinh có khuyết điểm, còn từng vì bình loạn mà tổn thương một chân, những năm này Kim thượng ban thưởng không ngừng, nhưng bên trong nghĩ ngợi nhiều nhất vẫn là muốn đàm luận cho vị ấu đệ này một mối hôn sự.

Các tiết giả khác cho dù chưa lập chính thê thì cũng nên có hai, ba phòng thị thiếp rồi, sớm ngày sinh con dưỡng cái, tuy nói đại trượng phu sở gì không có vợ, không biết Lý Vân Tề làm sao lại là một muện tràng tử* trăm năm khó gặp, Kim thượng từng thưởng cho hần vài nữ tử, nghe đâu đều đưa đến phòng hạ nhân được một thời gian rồi thả ra ngoài phủ lấy chồng, Vương gia còn hùng hồn biếu tặng mấy chục lượng đồ cưới.

* — muện tràng tử (?): người khiến người khác buồn lòng, phiền lòng (?)

Câu “Vào kinh một người, ra kinh một đôi kia”, dù có thể suy đoán, Kim thượng đây đã không thể nhận được nữa. Lý Vân Tề nghe xong thật không biết nên tạ ơn Thánh thượng long ân, hay là nên cầu Kim thượng tha cho hần một lần.

Hiền phi nhớ tới chính sự, không trì hoãn canh giờ nữa, dặn dò một câu xong liền thấy bốn vị nữ tử dáng điệu thướt tha đi vào trong đình. Không thể không nói, ánh mắt của nương nường quả thực độc đáo, bốn

vị cô nương này tuổi tác ước chừng trên dưới mười tám, trước tiên bàn xuất thân, mỗi người đều đến từ thế gia, trong nhà đời đời làm quan, bàn tới tính nết, mỗi người đều dịu dàng hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cuối cùng bàn về tướng mạo, có thể nói là hoàn phi yến sấu, mỗi người một vẻ. Bốn vị thế gia tiểu thư này là do nương nương tuyển chọn tỉ mỉ, trong cả kinh thành cũng không tìm ra nữ tử nào tốt hơn các nàng, bảo đảm Lý Vân Tề hôm nay nhất định có thể vừa ý một trong số đó.

Vương gia nhìn bốn thiếu nữ trước mắt, váy hồng chính giữa, chính là vị Tần tiểu thư vừa rơi mất khăn tay ban nãy. Bàn về tư sắc, mặc dù nàng không tính là xinh đẹp nhất trong bốn người, nhưng lại nhìn lạnh lợi nhạy bén nhất. Đối diện với tầm mắt Vương gia, Tần tiểu thư dù có chút e lệ nhưng vẫn dịu dàng mím môi nở nụ cười — nếu nàng biết được, Vương gia vừa nhìn thấy nàng liền nghĩ hán “già” tới mức có thể làm “gia gia” của bốn vị nữ sĩ đây, không biết trong lòng sẽ nghĩ thế nào...

Tuy nói từ xưa thế gia thông gia không nặng bối phận, nhưng Lý Vân Tề đọc sách thánh hiền gần ba mươi năm, đối với sự thực mình phải đi gặp nhóm “con cháu” này, trong nội tâm vẫn cảm thấy khá vi diệu.

Lại nhìn các nàng hàn huyên một phen với Hiền phi, Hiền phi cười dài nói, “Được rồi, đừng đứng đó, đều ngồi xuống đi. Hôm nay chỉ giống như trong nhà, đừng quá gò bó.”

Cho ngồi xong, cung nhân liền dâng lên điểm tâm và rượu ngon.

Mấy vị tiểu thư này cũng không phải gỏi thêu hoa, các nàng đã sớm biết mục đích hôm nay vào cung, trong nhà cũng có đề cập đến một, hai — Ngụy vương là đường đệ Thánh thượng sủng ái nhất, có quân trạng chân thực, cũng không phải kẻ rảnh rồi ăn no chờ chết, vốn còn tưởng là một hán tử thô bỉ, ai ngờ vị Vương gia này lớn lên lại tuấn mỹ như vậy, tuy nói què chân nhưng đi lại cũng tính là bình thường. Vốn vô ý muốn gả, nay gặp được Ngụy vương rồi liền không khỏi động tâm. Lại nói, chỉ riêng vị trí Ngụy vương phi cũng đã đủ để những bản khoản của các nàng lay động rồi.

Người người nảy sinh một phen tính toán trong lòng, vì để Vương gia thấy vừa mắt, đương nhiên phải tìm chút tâm tư. Lúc này một trong số đó liền lên tiếng, “Cần Nhi gần đây mới vừa soạn một tân khúc, cả gan thỉnh nương nương và Vương gia giám thưởng.” Dứt lời liền bảo thị nữ mang một cây đàn tranh tới.

Một khúc nhạc xong, Hiền phi thỏa mãn gật đầu, “Quả thật là thanh nhĩ duyệt tâm.” Sau đó hỏi Vương gia, “Ngụy vương nghĩ thế nào?”

Lý Vân Tề cầm chén rượu, khẽ gật đầu trong ánh mắt giấu giếm mong đợi của thiếu nữ, đáp lại một chữ, “Tốt.”

Theo sau, một vị Lưu tiểu thư khác liền nói, “Tài đánh đàn của muội muội không bằng tỷ tỷ, gần đây chỉ tập một điệu múa, cũng thỉnh nương nương và Vương gia thưởng thức.”

Nhất thời các quý nữ thế gia liền tranh nhau dâng nghệ, Bách Hoa đình nghiêm nhiên trăm hoa đua nở, náo nhiệt không thôi.

Nhưng mà bất kể là ai, không cần biết biểu diễn có bao nhiêu tinh diệu tuyệt luân, Ngụy vương cũng chẳng nhiều lời thêm nữa câu, đều chỉ đáp một tiếng “Tốt”, chân thực không suy suyễn, đối xử bình đẳng. Đảo mắt tới phiên Tần tiểu thư, chỉ thấy nàng chân thành bước ra, nói với Hiền phi và Vương gia, “Lan Nhi tài sơ học thiếu, không bì kịp các tỷ tỷ muội muội, không dám bêu xấu. Bây giờ cảnh xuân vừa vãn, không bằng Vương gia cùng bọn tỷ muội đối thơ với nhau, có được không?”

Đã hơn nửa ngày Ngụy vương vẫn cứ kiêu lời, bộ dáng thiếu hứng thú, Tần tiểu thư liền nghĩ tới trò vừa rồi. Chỉ có điều, nàng không biết mình đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

“Chuyện này...” Nụ cười của Hiền phi hơi cứng lại, theo bản năng liếc nhìn Vương gia.

Việc Lý Vân Tề là người càn rỡ chỉ có người trong nội cung biết được, cũng không truyền ra ngoài, người ngoài chỉ coi như Ngụy vương trầm mặc nội liêm, tâm tư khó dò. Hiền phi e sợ Lý Vân Tề lúng túng trước mặt mọi người, đang muốn mở miệng từ chối thì nào ngờ Lý Vân Tề lại từ tốn đáp một tiếng, “Được.”

Tần tiểu thư vui mừng trong bụng, nói, “Nếu là Lan Nhi đề nghị, liền do Lan Nhi bắt đầu trước thôi.” Xong, liền nghe thiếu nữ ngâm nga xa xôi, “Phong trúc lục trúc, phong phiên lục trúc trúc phiên phong.”

Mấy nữ tử trong đình suy nghĩ một chút, Vương tiểu thư đáp lời, “Tuyệt lý bạch mai, tuyết ánh bạch mai mai ánh tuyết.”

Mấy người liên tục khen hay, liền đến phiên Vương tiểu thư ra đề. Mọi người thay phiên đối thơ, có đối hợp, có đối rất hay, cuối cùng đến phiên Lưu tiểu thư nhà thừa tướng, nàng cười ngâm vế trên, “Thúy thúy hồng hồng, xứ xứ oanh oanh yến yến.”

Lúc này các cô nương không biết hiểu ngầm từ đâu, mấy đôi mắt dịu dàng liếc nhìn Ngụy vương. Vương gia này giờ vẫn lặng lẽ không nói, người khác không biết nguyên do các loại, chỉ có Hiền phi là âm thầm gấp gáp. Nương nương đang không biết phải giải vế cho Vương gia như thế nào, đã thấy Lý Vân Tề đặt chén rượu xuống, môi mỏng hé mở, “Hoa...”

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười trộm “Hihi” đột ngột vang lên.

Thái giám tổng quản trừng mắt, bỗng dưng hét một tiếng, “Ai ở đó!”

Không đợi thị vệ đến bắt người đã nhìn thấy một cái đầu trong bụi hoa, thiếu niên áo gấm chậm chậm chui ra. Thời điểm thấy rõ vị khách không mời mà đến này, Hiền phi nương nương liền mỉm cười nói, “Bổn cung còn tưởng ai là gan lớn như vậy, thì ra là Viên Viên.”

Từ Bảo Chương cũng không khiếp sợ, bị phát hiện rồi liền thoải mái bước vào đình, khéo léo khom người bái kiến cả hai, “Viên Viên kiến quá Hiền phi nương nương.” Rồi chuyển hướng qua Ngụy vương, “Kiến quá Vương gia.”

Thời điểm thiếu niên bước vào, Lý Vân Tề lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng kia lần nữa. Trong đình viện đặt đầy bồn hoa, hương hoa nồng nặc, thế nhưng làm sao cũng không che giấu được mùi thơm kỳ diệu này. Bấy giờ Từ Bảo Chương cũng nâng mắt lên, ánh mắt hai người không hẹn mà gặp, Vương gia đột nhiên hoàn hồn, lập tức bật thốt lên, “Dậy, dậy đi.”

Sau đó, không biết tại sao lại không nhìn nữa, không chỉ gương mặt cứng đờ, môi cũng mím chặt lại.

Từ Bảo Chương âm thầm nhướn mi, chẳng lẽ, Ngụy vương này... còn đang giận chuyện mình kêu hắn “già” ư?

“Viên Nhi.” Nghe Hiền phi gọi một tiếng, Từ Bảo Chương liền ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười, “Vâng, nương nương.”

Hiền phi kéo thiếu niên tới trước mặt, hiền lành dùng khăn tay lau lau đất cát trên mặt y, vẻ mặt buồn cười hỏi, “Nhìn tên tiểu tử ngươi xem, không lo bồi tỷ tỷ của ngươi trong cung, ngược lại chạy tới chỗ bổn cung làm náo loạn.”

Từ Bảo Chương vội nhấc tay áo lau mặt, chỉ khí hùng hồn nói, “Lời ấy của nương nương sai rồi, là tỷ tỷ nghe nói nương nương mở hội ngắm hoa trong cung, liền bảo Viên Nhi đến thay tỷ tỷ thỉnh an nương nương.”

Trắc phi của Thái tử đang mang bầu, nàng và Thái tử thành hôn đã tám năm, đây là đứa bé đầu tiên của hai người. Thái tử bây giờ đã có một trai một gái, đều là do các thị thiếp sinh hạ, bởi vậy Trắc phi rất coi trọng đứa bé trong bụng nàng, luôn luôn ở trong cung dưỡng thai, không dễ dàng bước ra khỏi cửa nửa bước, cũng không thể có mặt ở hội ngắm hoa, trước đó Trắc phi Thái tử đã sai người đến cáo lỗi.

“Được, được, Viên Nhi của chúng ta là tới thỉnh an, không phải tới gây sự.” Cục nợ bảo bối Từ gia này là nàng nhìn theo từ nhỏ tới lớn, Hiền phi không có con cái, tự nhiên càng sủng ái thiếu niên thông minh này thêm một ít. Nàng bảo Từ Bảo Chương ngồi xuống cạnh mình, liền thấy thiếu niên thanh tú cảm tạ ân huệ, rồi quay đầu vái chào các tiểu thư, nói, “Vừa rồi Viên Viên nghe các tỷ tỷ đối thơ, cảm thấy rất thú vị, không cần thận mạo phạm, các tỷ tỷ đừng giận Viên Viên.”

Nhóm nữ sĩ đều che miệng cười, Hiền phi liền thuận thế nói, “Đã thế, vậy Viên Viên không bằng ngầm nghĩ xem vế này nên đối làm sao cho tốt.”

Từ Bảo Chương ngẩng đầu nháy mắt mấy cái, “A?” một tiếng.

“Cũng sẽ không để Viên Nhi hỗ trợ không công,” Hiền phi liếc mắt nhìn Ngụy vương, nói, “Nếu đứa trẻ này đối được tốt, Vương gia liền thưởng y một thứ, được không?”

Lý Vân Tề nhìn thiếu niên một chút, bàn tay siết chặt trong ống tay áo liền thả lỏng ra, chậm rãi gạt đầu. Nương nương có lệnh, Từ Bảo Chương nào dám không nghe theo, lại nhìn bộ dạng dường như bất đắc dĩ của Vương gia y liền có chút tích cực lên, chấp tay hỏi Tần tiểu thư, “Vậy mời tỷ tỷ đọc lại về trước một lần.”

Lưu tiểu thư liền lặp lại, “Thúy thúy hồng hồng, xứ xứ oanh oanh yên yên.”

“Ừm...” Từ Bảo Chương từ từ thông thả bước vài bước trong đình, ánh mắt cân nhắc cũng theo đó đưa tới đưa lui. Lưu tiểu thư ra đề không khỏi cười nói, “Nếu Từ công tử không nghĩ ra, chi bằng cứ để Vương gia đưa về đối đi thôi.”

“Tỷ tỷ an tâm đừng nóng nảy, ta nghĩ ra –” Từ Bảo Chương nhìn hồ nước, đột nhiên linh cơ khẽ động, quay đầu lại khụ một tiếng, ngâm đọc, “Phong phong vũ vũ, niên niên mộ mộ hương triều!”

“Niên niên mộ mộ hương triều...” Thiên kim nhà Thừa tướng lập tức vui vẻ nói, “Hay, tiểu công tử quả thực đối hay.”

Hiền phi thưởng thức gật gật đầu, quay đầu liền thấy hai mắt Vương gia khóa trên người thiếu niên, bên mép tự nhiên nảy sinh một ý cười nhẹ bâng.

Từ Bảo Chương hoàn thành nhiệm vụ, vui mừng hơn hớn tới trước mặt Hiền phi và Ngụy vương. Hiền phi liền thay y đòi lễ Vương gia, “Vương gia đã nghĩ ra muốn thưởng thứ tốt gì cho Từ công tử của chúng ta chưa?”

Vốn chẳng qua là lời nói đùa, Lý Vân Tề lại nghiêm túc hiếm thấy, đưa tay muốn gọi thiếp thân người hầu lại gần. Từ Bảo Chương vội khoát tay nói, “Một cái nhắc tay mà thôi, nếu là thật muốn thưởng...” Liền thấy hai con người đen lay lắt xoay một vòng, thoáng nhìn qua đĩa bánh ngọt bên cạnh Vương gia, lập tức nói, “Chi bằng... thưởng Viên Viên ăn ngon.”

Trong lòng Hiền phi thầm khen thiếu niên hiểu chuyện, ngoài miệng còn cố ý chế nhạo, “Liền biết người thêm ăn.” Sau đó hỏi Lý Vân Tề, “Vương gia, người thấy thế nào?”

Lý Vân Tề biết thiếu niên xuất thân từ Từ gia kinh thành, muốn cái gì đều không thiếu, rồi lại thấy y cứ nhìn chăm chăm đĩa điểm tâm trên bàn, cũng không biết chính mình bị ma quỷ gì, liền cầm lấy một khối đưa đến trước mặt thiếu niên. Từ Bảo Chương cũng không chê, vui vẻ nhận ăn, không cẩn thận còn nói “Đa tạ thức –” thỉnh linh đối diện với ánh mắt Lý Vân Tề, thiếu niên vội vã sửa lời. “– Vương gia”.

Nhưng mà lúc này đã muộn, Lý Vân Tề tỉnh lại trong nháy mắt, ý cười vốn chẳng rõ ràng gì biến mất chẳng sót lấy một chút.

Sau đó mấy người trong đình tiếp tục đàm luận, hòa thuận vui vẻ khiến gương mặt Hiền phi lộ ra vẻ hài lòng, nhóm nữ sĩ liền lần lượt xin cáo lui. Từ Bảo Chương được Hiền phi ban thưởng một mâm điểm tâm, cũng rất vui vẻ trở về tìm tỷ tỷ.

Những người không liên quan đều rời đi, sân đình thoáng chốc thanh tịnh lại.

Hiền phi phe phẩy quạt tròn, câu có câu không nói, “Trong bốn người này, Vương cô nương lớn lên xinh đẹp nhất, thoát nhìn cũng là người dịu dàng hiền thực. Tần nha đầu kia ngược lại khá lạnh lợi, chỉ sợ người không đề ép được –” Nàng liếc qua bên cạnh, chỉ thấy trong tay Lý Vân Tề cầm một khối điểm tâm, ăn cũng không ăn, chỉ nhìn trừng trừng như vậy, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, liền gọi một tiếng, “Ngụy vương.”

Lý Vân Tề lấy lại tinh thần, nhìn về phía Hiền phi. Nương nương thân thiết hỏi, “Không biết Vương gia có vừa ý ai không?”

“Ta –” Đôi môi mỏng mím mím, Lý Vân Tề thu lại tâm mắt, trầm giọng đáp, “Muốn... muốn ngắm lại.”

Hiền phi tự nhiên hiểu rõ việc này không thể vội vàng, cũng không nhắc lại nữa, lưu Lý Vân Tề ngồi thêm một chốc rồi tha cho hắn đứng dậy xin cáo lui.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-phong-ngoc-lo>